

Thuis

'Men gaat op reis om thuis te komen' *Godfried Bomans*

Op de heenweg naar het thuis van m'n kleindochter lees ik deze tekst op de muur bij het station Haarlem. Op de terugweg neem ik de woorden opnieuw tot me op weg naar mijn thuis. Tijdens zo'n oppasdag, en later thuis, reist deze tekst vaak met me mee. Hij haakt van binnen en dat heeft me altijd iets te vertellen.

In de paar minuten voordat het stoplicht op groen springt nemen mensen afscheid met een traan, laten dierbaren elkaar los of wordt er ontmoet in een vreugdevol weerzien.

Mijn gedachten dwalen af naar al die mensen die op zoek zijn naar een veilig onderkomen. Thuisloos. Dakloos. Onbeschermd. Loslaten. Achterlaten.

Godfried Bomans voelde zich onbeschermd in zijn reis van eenzaamheid en stilte, op Rottumerplaat, in de zomer voor zijn dood op 22 december 1971.

De stilte is er altijd. Stilte is als een boeiende aanwezigheid. We merken haar echter soms nauwelijks op door de verhalentreintjes in ons hoofd. Het verlangen naar verbinding en geborgenheid kan ons zo rusteloos maken. We verlangen naar thuis maar zijn altijd onderweg. Er zijn geen woorden voor de diepste dingen. Het zou me niet verbazen als mijn vader een stukje van deze levenswijsheid in zijn hart heeft gedragen.

John O'Donohue, een voormalig katholiek priester, sprak deze woorden *to come home to yourself* :

May all that is unforgiven in you
be released,

May your fears yield
Their deepest tranquilities,

May all that is unlived in you
Blossom into a future
Graced with love.

—John O'Donohue